

भातुकलीचा खेळ

कविता अमित महजन

भातुकलीचा खेळ

कविता अमित महाजन

ई साहित्य प्रतिष्ठान

भातुकलीचा खेळ (कथा)

लेखिका : कविता अमित महाजन

kavitapatil12@gmail.com

मोबाईल न . ९८१९०३००३४

फेसबुक लिंक : <https://www.facebook.com/kavita.mahajan.3114>

स्वताचे फेसबुक पेज : [artncrafthouse](https://www.facebook.com/Artncrafthouse)

<https://www.facebook.com/Artncrafthouse-380662392135661/>

ब्लॉग : <http://kavitamahajan.blogspot.in/>

या पुस्तकातील लेखनाचे सर्व हक्क लेखिकेकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण वा नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रूपांतर करण्यासाठी लेखकाची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे. तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई होऊ शकते.

प्रकाशक : ई साहित्य प्रतिष्ठान

G1102, Eternity, Eleventh foor

Eastern Express Highway. Thane, 400604

www. esahity. com

esahity@gmail. com

9869674820

©esahity Pratishtan®2015

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध.
- आपले वाचून झाल्यावर आपण हे फॉरवर्ड करू शकता.
- हे ई पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापुर्वी किंवा वाचनाव्यतिरिक्त कोणताही वापर करण्यापुर्वी ई-साहित्य प्रतिष्ठानची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे.

प्रकाशन : २० नोव्हेंबर २०१५

मनोगत / प्रस्तावना

तसं बघितलं तर मी खूप मोठी लेखिका नाहीये. हो पण लिखाण, चित्रकला तसेच हस्तकला ह्या सगळ्यांची आवड अगदी लहानपणापासूनच आहे. शाळेत असताना कधीतरी कविताही करायचे. पण पुढे शालेय जीवन त्यानंतर कॉलेज जीवन आणि मग संसाराचा रहाटगाडा सुरु झाला. सगळ्या जबाबदाऱ्या पार पाडता पाडता लिखाण मात्र संपुष्टात आलं. हो पण हे मात्र तितकंच खरंय कि मी लिखाणाची पाठ सोडली पण लिखाणाने मात्र माझी पाठ सोडली नाही आणि म्हणूनच पुन्हा मी लिहायला सुरुवात केली. गेल्या वर्षभरापासून अगदी सहज सुचलेले विचार कागदावर मांडण्याचा पुन्हा एक प्रयत्न सुरु केला. बघता बघता छोट्या छोट्या कथा लिहायला सुरुवात झाली.

आज खरंतर इतक्या वर्षांनंतरही लिखाण पुन्हा सुरु करण्याचं सगळ श्रेय माझ्या आभासी जगातल्या मित्र-मैत्रिणींना जात. त्यांनी मला प्रेरणा दिली आणि त्यांच्याच कौतुकाच्या शब्दांमुळे माझी लेखणी अजून बळकट झाली.

आज माझ पहिलं ई-बुक प्रकाशित होतंय. ह्या सगळ्यात खारीचा वाटा माझ्या रॉक्स-सवंगडी गृप मधल्या सगळ्या मित्र-मैत्रीणींचा आहे. ज्यांनी माझ्या लिखाणाला पुन्हा सुरवात करायला प्रोत्साहन दिल आणि सर्वात महत्वाची व्यक्ती श्री. सुरेश वैद्य ज्यांनी मला ई-साहित्य प्रकाशनापर्यंत पोहचवलं.

भातुकलीचा खेळ ही एक बालपणापासून असलेल्या प्रेमाची कथा आहे. ह्या कथेला प्रोत्साहन देणारे फेसबुक कुबेर समुहाचे संचालक श्री. संतोष जगन्नाथ लहामगे ह्यांचे मनापासून आभार. माझे वाचक वर्ग आणि मित्र-मैत्रीणीना पुन्हा एकदा मनापासून धन्यवाद. आपल्याला कथा कशी वाटली जरूर कळवा.

✍ कविता

📖😊📖 अर्पणपत्रिका 📖😊📖

आजपर्यंतच्या आयुष्यात खूप नाती कमावली. रक्ताच्या नात्यांसोबतच आभासी जगातील प्रेमळ माणसं आणि नात्यांची भेट मला मिळाली .

आयुष्यात भेटलेल्या सगळ्या प्रकारच्या नात्यांना सानंद समर्पित.....!

✍कविता अमित महाजन

भातुकलीचा खेळ

किती दिवसांनी मी आज गावाला जात होतो. किती बरं झाले असतील दिवस? १० वर्ष सहज, कदाचित जास्तसुद्धा असतील. मुंबईला आल्यापासुन वेळच मिळाला नव्हता. १० वी गावाला झाल्यावर जो मी मुंबईला गेलो तो आज उगवत होतो. गाव तसाच होता. बदललेलाच नव्हता. बदलण्यासारखं त्या गावी काही नव्हतंच म्हणा. नाही म्हणायला काही मोठी माणसं म्हातारी झाली होती आणि काही म्हातारी गचकली होती.काही घरांची डागडुजी झाली होती तर काही ओसाड झाली होती. महाद्याचा बाप मशेरी लावत बाहेर बसला होता. मला पहाताच तसाच मशेरीच्या हातानी आणि तोंडानीच बाहेर आला.

"कधी इलास ?"

आता माझ्या हातात बॅग, मळलेला आणि दमलेला चेहरा, गावात काय बदललंय हे जाणून घेणारी नजर, सर्व सांगत होतं की मी आत्ताच आलोय. मी फ्रक्त हासलो. तसं त्याला सुद्धा माझ्या उत्तराची आपेक्षा नव्हतीच. मी तसाच काकाच्या घरात शिरलो.

"काका" हाक मारली.

झोपलेल्या काकानी कुस बदलली. "आलास ? बस " माझ स्वागत संपल. काकुनीच विचारपुस केली, चहा पाणी दिलं.

जेवणाला आवकाश होता. जरा गावात फ़ेर फ़टका मारला. बरं वाटलं. जेवण काय असेल याचाच विचार करत घरी आलो, मटणाची सागुती आणि भात. वा! गावच्या मटणाची आणि काकुच्या स्वैपाकची चवच काही और होती.

जेवण झाल्यावर मस्त झोप लागली. जाग आली तीच संध्याकाळी. आकाशात थोडे ढग होतेच. संधीप्रकाश पडला होता. असं आकाश तांबडं झालं की आमचा गाव फ़ारच छान दिसतो. तांबड्या मुरमाचे रस्ते, घरांची कौल तांबडी, आणि त्यावर हा तांबडा रंग. मला अशा वेळी बाहेर फिरायला खुप आवडतं.

मी काकुला म्हटले...

"बाहेर जातो ग !"

अस सांगुन रस्त्यावर आलो. लांब लांब पावल टाकत चाललो होतो. माझ्याच धुंदीत होतो मी. किती वेळ चाललो काय माहिती! गावाच्या वाहेर आलो होतो.सुर्य अस्ताला जात होता. गावाला सुर्यास्त झाला की लगेच काळोख होतो. थोड्याच वेळात काळोख झाला. आणि मी भानावर आलो ...कुठे होतो मी ? आधी मी आहे कुठे याचा अंदाज घ्यायचा प्रयत्न केला. आतापर्यंत मंबईच्या दिव्यांना सरावलेल्या डोळ्यांना हळु हळु या अंधाराची सवय झाली.

मी सभोवार नजर फिरवली आणि मी कुठे आहे याचा मला हळु हळु अंदाज आला. वडारवाडी केव्हाच ओलांडून मी पुढे आलो होतो. भिमाचं खाचर सुद्धा मागे पडलं होतं. मग आता मी नक्की कुठे आहे ? आणि अचानक मला लक्षात आलं मी नानाच्या टेकाडावर होतो. नानाचा

वाडा इथुन जवळच होता. आता वाडा असेल का ? नाना जिता असेल का ? नानाची मुलगी काय बरं नाव तीचं ? हं अक्षता, किती दिवसांनी आठवलं नाव. अक्षताचा रंग फ़टफ़टीत गोरा, डोळे घारे आणि बटबटीत, नाक चपटंच, दात पुढे. पण अक्षता स्वतः व नाना तीला फ़ार सुंदर समजत होते. नानाची बायको कधीच मेली होती. नानानी दुसरं लग्न केलं नाही . मुलीला सांभाळलं. मुलगी तशी अभ्यासात हुशारच होती.

नाना शेती सांभाळायचा व गावात पुजा पाठ करायचा. त्याला लिहिता वाचता येतच नव्हत. मंत्र खरच किती येत होते ते त्याला व त्या एका इक्षरालाच माहिती. पण त्याला लोक बोलवायचे. तांदुळ व थोडे पैसे द्यायचे. नाही म्हणायला सार्वजनिक पुजेला नाना बरीच कमाई करायला. नाना मला घरी बोलावून बोलावून थकला. मी कधीच त्याच्या घरी गेलो नव्हतो. आता इतक्या रात्री त्याच्या घरी जायच का ? नाना तर कधीच झोपला असेल. गेलो त्याच्या घरी तर तो मला ओळखेल का ? अक्षता इथे असेल का लग्न होऊन कुठे सासरी गेली असेल ? हा विचार करतो न करतो तर समोरून रस्त्यावरून कोणीतरी येताना दिसलं. खरं तर या रात्री कोणीही झपाझप पावलं टाकत येईल पण मला उगाचच समोरून येणाऱ्या आकृतीला बघुन या व्यक्तीला काही घाई नाही असं वाटलं. जवळ आल्यावर लक्षात आलं की ती एक बाई आहे. आणखीन जवळ आल्यावर पाहिल की, रंग गोरा होता. या अंधारात सुद्धा चांदण्याच्या प्रकाशात तीचा रंग गोरा आहे हे कळत होतं. डोक्यावरून घेतलेल्या पदरानी तीच तोंड झाकलेल होतं. तरीसुद्धा ती एक १७-१८ वर्षांची युवती आहे असं वाटत होतं अथवा जाणवलं.

जस जशी ती व्यक्ती जवळून जात होती तसतसा वातावरणात गारवा जाणवू लागला होता. थंड हवेची झुळूक अंगावर रोमांच उभे करून गेली आणि ओठातून आपोआपच हाक बाहेर आली.. "अक्षता...." त्या व्यक्तीचे पाऊलेही जागीच थबकली. तिने माझ्याकडे बघितलं असं

वाटत होतं जणू तिची नजर मलाच शोधत होती काही तरी आपलेपणा जाणवला त्या हवेत. इतक्यात कशाचीतरी चाहूल लागताच नजर बिथरली. बघता बघता ती व्यक्ती दिसेनासी झाली. कोण होती ती? अक्षता? की अजून कोणी? पण अक्षता असती तर अशी न बोलता गेली नसती. मनामध्ये हजारो विचारांनी थैमान घातले मी कसा आणि कधी घरी आलो माझे मलाच कळले नाही .

दिवस उजाडला तरी मनामध्ये एक अस्वस्थता सारखी भेडसावत होती. ती बोलकी नजर अजूनही तशीच समोर दिसत होती. पुन्हा वाड्यावर जावं म्हटलं पण पाय जड पडले होते अंगावर शहारा येत होता.

तशी अक्षता मला नवीन नव्हती पण आजही ती वाड्यावर असेल अशी कल्पनाही करवत नव्हती. अक्षता दिसायला छान अभ्यासातही हुशार आणि स्वभावाने तशी अल्लडच पण मनाने फार प्रेमळ ..अगदि तिच्या माइ सारखी ... तिचीच काय आमची सगळ्यांचीच माइ होती ती. मी , महाद्या आणि अक्षता बालपणीचे पक्के मित्र होते. महाद्या अभ्यासात साधारण पण फार खेळकर होता. सर्वांमध्ये लगेच मिसळण्याचा त्याचा स्वभाव होता. त्यामुळे कुणाशीही त्याची सहज गट्टी जमे. माझा स्वभाव तसा थोडा भित्रा पण अभ्यासु होता. कुणासोबत मिसळून जाणं मला जरा अवघडल्या सारखं होइ. पण आम्ही तिघात मात्र मी खुप रमून जात असे. शाळेत असताना माझ्यात आणि अक्षता मध्ये नेहमी स्पर्धा असायची. त्यामुळे नानाही अक्षताला आमच्या मध्ये खेळायला अभ्यास करायला येउ देत. बालपणीची ती मैत्री इतकी घट्ट झाली होती की आम्हाला एकमेकांवाचून दिवस घालवणं आमच्यासाठी अशक्य होतं. विशेषतः मी आणि अक्षता. महाद्याचे वडील फार कडक आणि सडेतोड होते. त्यांच्या रागीट स्वभावामुळे गावात त्यांचं कुणाशीच पटत नसे. पण महाद्याच मात्र अगदी उलट होतं. एकदा महाद्याच्या वडिलांचं

आणि नानांच काही कारणावरून वाद झाले. मग तेव्हापासून महाद्याच आमच्यात येण फार कमी झाल. काकांनी महाद्याला सक्त ताकीत दिली होती आमच्यात न खेळण्याची. त्या दिवसांनंतर मग आम्ही तिघे फक्त शाळेतले सोबती होतो शाळा सुटल्यानंतर महाद्या सरळ घरी जाई. मग मी आणि अक्षता दोघेच खेळायला असायचो. आम्ही दोघात इतकं रमून जायचो की वेळ कसा आणि कुठे निघून जायचा कळायच देखील नाही . खूप धम्माल करायचो आम्ही. चिंचा बोर तोडणे नदीकाठी हुंदडणं आम्हाला खूप आवडायचे. सगळ्यात आवडतं म्हणजे आमच एक ठरलेलं झाड होतं नदीकाठी तिथे बसून नदीमध्ये खडे फेकणं आणि त्याचा झालेला आवाज त्या शांततेत एकणं ..तास न तास आम्ही तिकडे बसून असायचो. त्याच झाडाखाली आम्ही भातुकलीचा खेळ पण खेळत. मी फूल तोडून आणायचो अक्षता छान घर सजवी. चिंचा बोर आणून त्याचं जेवण बनवायचं आणि नदीकाठी बसून ते खायचो. ह्या खेळातच आमचं इतकं मन रामायचं की घरी जावंसंच वाटत नसे. अक्षता मला नेहमी म्हणे,

”आपण असच कायम राहायचं का? एका घरात?”

मी ही “हो” म्हणून देई त्या वयात काय कळते ना घर संसार काय असत ते.

हळू हळू आमच्यात एक वेगळंच नात निर्माण झालं. रोज शाळेंनंतर चा एकमेकांसाठी वेळ देणं जास्त आवडू लागल. नानांना शिक्षण घेणं खूप आवडत असे पोरीला त्या काळातही मॅट्रिक करण्याच स्वप्न होतं. पण एका आजाराने नानांना जखडल आणि पोरीची चिंता त्याला खाऊ लागली. पण पोरीचाही हट्ट होता की शेवटपर्यंत नानांची सेवा करायची. नानांची सेवा करण्यात मीही अक्षताला साथ दिली. पोरीने खूप सेवा केली त्यांची पण त्यांना हे सगळं बघवत नव्हतं. कोवळ्या हातांना इतकं काम बघून त्यांचा उर दाटून येई शेवटी त्यांनी निर्णय घेतला की अक्षताला माई कडे पाठवायचं माई म्हणजे अक्षताची मावशी. तिला सगळे माई म्हणत खूप प्रेमळ... म्हणतात ना .... माय मरो आणि मावशी जगो अगदी तशीच. पण हो माईचा नवरा

तितकाच कपटी होता. माई अक्षताच्या घरी नेहमी येत असत. त्या येत तेव्हा आमची खूप धम्माल असे खूप खाऊ आणत त्या आमच्यासाठी . अक्षता इतकाच जीव त्या मला आणि महाद्याला लावीत. आमचा भातुकलीचा खेळ बघून त्या मला आणि अक्षताला नेहमी सांगत असत,

“बाळांनो , तुम्ही खरे सवंगडी आहात पण दुनिया लई वाईट आहे रे पोरानो , जरा जपून रहा ”

त्या वेळी माईच्या बोलण्याचा अर्थ आमच्या पांगळ्या कानांना कळत नव्हता पण दहावी नंतर जेव्हा गाव सोडलं तेव्हा हळूहळू त्याचा अर्थ उलगडत गेला. आज नाही म्हंटल तरी बारा वर्षे गेली ह्या सगळ्या गोष्टीना पण आजही तो जिवंतपणा इथे जाणवला. नंतर जशी अक्षता माई कडे गेली तस खूप पोरकं झाल्यासारखं वाटू लागलं. कसातरी दहावी पास झालो आणि पुढच्या शिक्षणासाठी गाव सोडलं .

आज त्या एका नजरेने सगळ्या भूतकाळाला समोर आणून उभं केल. कोण असेल ती व्यक्ती विचार करून करून डोक अगदी सुन्न पडल होतं. कशातच लक्ष लागेना विचारव तर कुणाला ते कळेना. मग ठरवलं कि संध्याकाळी काकांसोबत फेरफटका मारायला जाव शेतात आणि चौकशी करावी. संध्याकाळचा शेतातला फेरफटका म्हणजे काकाचं सगळ्यात आवडता वेळ असे काही काम असाल कि आम्ही असच त्या वेळी काकांसोबत जाऊन पूर्ण करून घेत. काका फार व्यवहारी पण मनाने खूप चांगले. काका-काकू गावात आदर्श जोडपे म्हणून ओळखले जाई. व्यवहाराच्या दृष्टीने का असेना पण काका सगळ्यांना मदत करीत असे. मनाने फार प्रेमळ होते काका.

काका निघाले मी काकांना म्हटलं “काका , थांबा आज मी ही येतो सोबत”

काकांनी माझ्याकडे बघितले आणि एक स्मित हास्य देत म्हणाले " चल बाळ "

काकांच्या त्या नजरेतून आणि हास्यातून स्पष्ट कळत होतं कि ते जाणून आहेत माझ्या मनात काहितरी चलबिचल आहे ते. खूप वेळ चालत गेलो माझ्या डोक्यात सतत तोच विचार चालू होता काकांसोबत होतो तरी मन मात्र भलतीकडेच होतं

काका मध्येच थांबले "आदी बाळ काय झालं कसला विचार करतोस आला तेव्हापासून तुझं लक्ष कुठेतरी दुसरीकडेच आहे"

मी फक्त म्हटलं "उ... नाही काका असं नाही कांही "

काकांना काय आणि कसं विचारावं हिंमतच होईना . पण काकाना माझ्या मनातली घालमेल मात्र कळत होती.

"आदी मोकळेपणाने विचार बाळा जास्त विचार केलेला चांगला नसतो. काही शंका असेल तर मनमोकळेपणाने विचार"

मला माहित होतं कि हीच चांगली वेळ आहे काकांशी बोलायला पण जीभ काही वळेना शेवटी थरथरत्या ओठांनी हिंमत केली

"काका , अक्षता गावात परत आली का ?"

काकां मध्येच थांबले दोन मिनिट मला न्याहाळत म्हटले " हो .....। "

काकांचे ते उत्तर एकून अंगात जणू बिजली संचारली. पुढे काका काय बोलले काही माहित नाही . जर ती अक्षता होती तर बोलली का नसेल. अक्षता गावात परत आली हेच मला स्वप्नवत असल्या सारखं होतं. पण ती माईकडून परत का आली असेल. माईच्या नवऱ्याने घरातून हाकलून दिलं नसेल ना. नाही नाही कदाचित नाना बरे झाले असतील ..देवाचे शतशः आभार.

आम्ही घरी आलो काकू ने मस्त जेवण बनविल होतं. पण आज त्या जेवणाकडेही लक्ष लागेना. राहून राहून अक्षता डोळ्यापुढे येऊ लागली आता माझी खात्री झाली होती कि हो न हो ती अक्षता च होती. चांदण्यारातीची किरकिर मनात असंख्य विचार काय करावे कळेना वाड्यावर जावं पण नाना ना आवडल नाही तर किवा अक्षता आता आपल्याशी बोलेल कि नाही याची भिती. असंख्य विचारात सारखा कूस बदलत होतो. तितक्यात कुणीतरी हळूच डोक्यावर हात ठेवला. खूप माया होती त्या स्पर्शात

"आदी किती विचार करतोस. काय चाललय मनात जरा सांगशील का "

वळून बघितलं तर काका बसले होते उशाशी . मी ताडकन उठलो

“काका तुम्ही अजून झोपला नाहीत ?”

काका म्हणाले " आदी अरे तू आला त्या दिवसापासून बघतोय तुला कुठेतरी हरवलेला दिसतोस तू आताही माघास पासून बघतोय तुला सारखा कूस बदलतोस तू. काय चाललय मनात बोल तरी "

काकाचं ते प्रेमाचं बोलण ऐकून वाटलं काकांना विचारावं "काका काही नाही त्या दिवशी रात्री फेरफटका मारत होतो. कधि कुणास ठाऊक पण नानाच्या वाड्याजवळ पोहचलो तिकडे

अचानक कुणीतरी समोर आलं म्हणजे ती एक बाई छे छे बाई कसली एक मुलगी होती. तिच्याबद्दलच विचार करतोय ."

पुढे काही बोलणार तितक्यात काकाच म्हणाले " अरे ती अक्षता असेल पोरा. नाना गेल्या नंतर ती वाड्यावरच राहते."

मध्येच काकाचं बोलण तोडून मी ओरडलो "काय ssssss नाना गेले ? कधी आणि कसे? मला का नाही कळवलं ?"

काकाना माहित होतं कि शाळेत असताना नाना आणि अक्षता मला तितकेच जवळचे होते. माझ्या प्रश्नांना उत्तर देत ते म्हणाले "आदी अरे आताच तीन वर्ष झाली पोरा. आजारपणाने फार त्रस्त झाले होते ते. हो पण जाण्याआधी तुझी आठवण काढली होती बरं त्यांनी"

माझ्या डोळ्यात अश्रूंच्या धारा वाहू लागल्या नानाची एक एक गोष्ट एकसारखी समोर येऊ लागली . नानांनी पुन्हा माझ्या डोकं त्यांच्या मांडीवर ठेऊन कुरवाळत मला समजावलं

"आदी अरे प्रत्येक माणूस जगात येतो तो जाण्यासाठी. मधला काळ असतो तो जगायचा . नानाचं आयुष्य तितकच होतं बाळ . झाल्यागेल्याला विसरून पुढे चालायचं असत आयुष्यात"

मी रडत रडतच कधी झोपी गेलो कळलंच नाही .

सकाळी उठलो एव्हाना काका शेतात गेले होते. मी पटापट सगळ आवरलं. नानांची बातमी ऐकली आणि पाय आता राहवेना एकदा वाड्यावर जाण्याचा निश्चय केला . काकू ला बाहेर जातो सांगून तडक वाड्याच्या दिशेने निघालो. जसजसा वाडा जवळ येत होता तसतसे हृदयाचे ठोके वाढत होते. मनात एक भिती होती ती अक्षता बदल. वाड्यावर पोहचलो आणि बघतो तर काय दरवाजा उघडाच होता. वाडा नेहमीप्रमाणे एकदम टापटीप आवरलेला

" अक्षता ... अक्षता sss " हाक मारून पण हुंकार नाही .

सगळा वाडा शोधला पण वाड्यात कुणी नव्हत . पण आज ठरवलंच होतं कि अक्षता ला भेटायचं. तिथेच वाट बघत बसलो. वाड्यावर येऊनही मनातल्या विचारांच काहूर काही कमी होईना. नाना गेल्यानंतर कसे दिवस काढले असतील अक्षता ने आणि माईचं काय? माई ने अक्षताला ह्या भल्या मोठ्या वाड्यात एकट तरी कस राहू दिलं असेल. माई पणssss छे छे असा विचार कसा करू शकतो मी. नाही नाही माई तर अक्षताची दुसरी माय होती. वाट बघून बघून संध्याकाळ झाली पण कुणीही इकडे आले नाही . अक्षता मला बघून पुन्हा माई कडे तर निघून गेली नसेल ना. त्या दिवशी निराशेने घरी परतलो. घरात शिरताच काकांनी विचारले,

“बाळ , आलास वाड्यावर जाउन. भेटलास अक्षताला”

मी खोटंच काकांना सांगितलं " नाही नाही काका मी असच जरा फिरायला होतो "

काकू समोर बोलण मला जरा अवघडल्या सारखं झालं. त्याही रात्री काकांनी मला आपुलकीने विचारलं पण आज मात्र मी काकांना काही न सांगताच झोपी गेलो .

चार दिवस झाले मी सारखा वाड्यावर जाऊ लागलो पण रोज प्रमाणे तिथे कुणीही नसे मग माझी पक्की खात्री झाली कि अक्षता परत माई कडे गेली असेल. मनाला सारखं

बोचत होतं कि अक्षता ला आपली किती कमी भासली असेल नाना नसताना तिने कसं सांभाळलं असेल स्वताला . एव्हाना सुट्ट्या संपत आल्या होत्या. पण मन अक्षताच्या विचारातून काही बाहेर येईना. शेवटचे दोन दिवस बाकी होते परतीचे पण मनाला वाटत होतं कि इथेच राहावं कायमच. पण आताच कुठे स्थायीक झालो होतो शहरात. अशी चांगल्या पगाराची नोकरी मिळणेही जरा कठीण. त्यामुळे जड अंतकरणाने परतीचा प्रवास करावा लागणार हे निश्चित होतं. वाईट वाटत होतं ते अक्षताला न भेटण्याच.

रोजप्रमाणे दुपारचं जेवण आटोपुन जरा वामकुक्षी साठी पहूडलेलो होतो काकू आपली विविध फुलांच्या माळा करत होती त्या फुलांच्या माळा बघून अचानक मला आमचा भातुकलीचा खेळ आठवला. ते अक्षताने फुलांनी सजवलेलं नदीकाठचं घर आणि पाण्यात दगड फेकल्यानंतर चा तो आवाज. मी तडक उठलो .

"आदी अरे कुठे निघालास अरे चप्पल तर घाल."

काकूच्या प्रश्नाला उत्तर देण्याच देखील भान नव्हत. तसाच अनवाणी पायाने लगबग चालत नदीकाठि जाउ लागलो. जसजशी नदी जवळ येत होती तसतसा हवेत तोच गारवा जाणवु लागला. इतक्या वर्षानंतर आजही असं वाटत होतं कि तोच जिवंतपणा तिथे आहे. खुप प्रसन्न आणि आनंददायी वाटत होतं. ती पायवाट आजही तशिच्या तशी हिरवळिने भरलेली होती. एक क्षण वाटलं इतकं काही घडुन गेलं तरि कसा टिकला असेल हा जिवंतपणा ह्या मातीत? जसजशी नदि जवळ येत होती एक ओढ लागली होती. जसा त्या फुलांच्या झाडाजवळ पोहचलो तस तोच पाण्यात मारलेल्या खड्यांचा आवाज कानी पडला. तोच मधुर आवाज. मग नदीकाठच्या त्या

झाडाजवळ पोहचलो तर काय अगदि नेहमी सारखा भातुकलीचा खेळ अजुन जिवंत होता तिथे .
तोच संसार आजही तिथे होता. हे सगळ बघुन खुप आश्चर्य वाटलं. कुणी मांडला असेल हा खेळ ?

तेवढ्यात एक आवाज कानी आला " आदि आलास .ये ...मला पुर्ण विश्वास होतास तू
परत येशिल. बघ आजही आपल घर मी असच ठेवलय. कमी होती ती फक्त तुझी "

मी निशब्द पणे एकत होतो .

" खुप वाट बघायला लावलीस आदि तु. पण आता आलास तर थांब. मला आणि या
घराला तुझी गरज आहे " हा तर अक्षताचा आवाज होता म्हणजे अक्षता वाड्यावर नसुन इथे
वाट बघत होती .

"अक्षता ,,तू .....तु इथे कशी. अग तुला भेटायला मी वाड्यावर गेलो होतो तुझी खुप
वाट बघितली पण तिकडे तर कुणी नव्हत "

माझ बोलण पुर्ण होण्याआधीच ती मला येउन बिलगली . तिने मिठीत मला घट्ट आवळून
घेतलं आणि रडायला लागली .

" आदि किती रे वाट बघायला लावलीस. का मला सोडुन गेलास तू ? " मला समजेना
तिला कस समजावु .

मीही तिला बाहुपाशात घेतल. "अक्षता तू शांत हो आधी. बघ आता मी आलोय ना
सगळं ठीक होइल बघ "

ती मिठी इतकि सुखद होती कि सोडुच नये असं वाटत होतं. थोड्या वेळाने मग आम्ही पुन्हा नेहमी सारखं पाण्यात खडे मारत सुख.दुख वाटायला लागलो. एव्हाना खुप बडबड करणारी अक्षता आज एकदम शांत होती. मीच मग आज बोलायला सुरुवात केली

"अक्षता नानांबद्दल कळल मला खुप वाइट वाटलं ग. पण माइ च काय तू तर तिच्याकडे होतीस मग इकडे कशी ? "

अक्षता पुन्हा हुंदके देउन रडु लागली. "आदि सगळ जग मला सोडुन गेलं रे ..जसा तू सोडुन गेला होतास . "

हे एकताच पायाखालची जमीन सरकली माइया ..... माइ पण ..... कशी जगली असेल माझी अक्षता एकटी. मायेचं छत्र तर लहानपणीच हरवलं आणि आता माइ पण. त्या संध्याकाळी आयुष्याभराच्या खुप गप्पा मारल्या आम्ही.

रात्री तिला वाड्यावर सोडुन मी घरि परतलो.

नानांच्या आजारपणातच त्यांचा मृत्यु झाला. नंतर अक्षता बरेच दिवस माइकडे होती. माइ आम्हाला खुप चांगल्या प्रकारे ओळखी. कदाचीत माइ ने आमच भविष्य आधिच बघितलं होतं. लहानपणीच्या आमच्या पांगुळ्या खेळात तिला आमच भविष्य दिसल होतं. अक्षता ने जे काही सांगितलं त्यावरून हे नक्की की मी जितका तिचा विचार करत होतो ... छे .. विचार कसला तो प्रेमच ते ..त्याही प्रेक्षा जास्त प्रेम ती माइयावर करी. तिने जीवंत ठेवलेल्या त्या भातुकलीच्या खेळातून ते स्पष्ट कळत होतं आणि ती मिठी..... ती मिठी तर मला जणू स्वर्गातच

घेऊन गेली. इतक्या वर्षात घडलेल्या सर्व गोष्टी तिने मला सांगितल्या. नानांचं आजारपण जसं वाढलं तशी घरात येणारी मिळकत बंद झाली. अक्षताचा सांभाळ करण्यासाठी नानांना अशा परिस्थितीत वाडा गहाण ठेवावा लागला. अर्थात तो वाडा त्यानी माझ्या काकांकडेच गहाण ठेवला होता. काकांशिवाय विश्वासाचं माणुस गावामध्ये दुसर कुणी नव्हत. नानांना अक्षताचे कष्ट आणि हाल बघवत नव्हते. म्हणुन त्यानी काही पैसे माइ ला दिले आणि तिला माइ सोबत पाठवण्याचा निर्णय घेतला. अक्षता च्या आइने तिच्या लग्नासाठी काही दागिने जपुन ठेवले होते तेही त्यानी माइ ला दिले . माइला त्यानी सांगितल की हे दागिने फक्त अक्षताच्या होणाऱ्या नवऱ्याला द्यायचे आहेत. त्यात त्यानी जावयासाठी चिड्डी ही ठेवली होती. लेकिची खूप काळजी म्हणुन मनातल्या काही गोष्टी कदाचित त्या चिड्डी असतील. माइ ला माहित होते कि आपला दुष्ट नवरा हे दागिने विकुन देइल म्हणुन माइने ते काकांच्या हवाली केले आणि विनंतीपूर्वक सांगितले की अक्षताच्या नशिबात जो कोणी असेल ते दागिने त्याला द्या काकांना सगळ्या गोष्टी ठाऊक म्हणून त्यांनीही संमती दिली. अक्षताच्या डोक्यावर हात ठेऊन वचनही दिलं,

“बाळ, बाबांची काळजी करू नको वाड्याच्या बदल्यात एक गडीही ठेवतो त्यांचा सांभाळ करायला. तू निश्चिंत रहा.”

अक्षता आणि माई जड अंतकरणाने निघून गेल्या. माईच्या घरी अक्षताच मन रमत नव्हतं. तिथेही ती आमचा नदीकाठचा भातुकलीचा खेळ मांडी आणि माझी वाट बघत बसे. माईला कळून चुकल होतं की अक्षता माझ्यावर खूप प्रेम करायला लागली होती. पण मी परत येणार की नाही हे तिलाही माहित नव्हते . माई खूप समजूतदार होती तिला अक्षताच्या मनाविरुद्ध तिचं लग्न करायचं नव्हतं. जोपर्यंत ती स्वताहून म्हणणार नाही तोपर्यंत तिने तिच्या लग्नाचा विचार मनातून काढून टाकला.

पुढे काही वर्षात नाना गेले. अक्षता पोरकी झाली. नाना गेल्यानंतर माईच्या नवऱ्याने खूप त्रास द्यायला सुरुवात केली. अतिशय दुष्ट माणूस होता तो. कसा काय माईच्या नशिबात आला देव जाणे. अक्षताच्या लग्नासाठी माईचा नवरा हात धुवून मागे लागला होता . त्यावेळी श्रीमंत लोक अगदी लख्ख म्हातारेही पैशाच्या जोरावर तरुण सुंदर मुलींना त्यांचा हव्यास भागवण्यासाठी लग्न करून घरी आणत. माई यासाठीच लग्नाला खंबीरपणे विरोध करत होती तिला तिचा नवरा कसा आहे ह्याची पूर्ण कल्पना होती. इतके वर्ष का उगाच संसार केला होता त्या माऊलीने.

काही दिवस असेच गेले आणि अचानक देवाचा कोप झाला आणि माईला लखव्याने जखडले. ती खाटीला खिळली. अक्षताने तिचि पण खूप सेवा केली. पण शेवटी त्या दोघीही हरल्या. माईच्या नवऱ्याने एका सावकाराबरोबर तिच लग्न ठरवलं. लग्नाच्या दिवसापर्यंत दोघींनीही खूप विरोध केला पण माई लुळी-पांगळी झालेली. त्यात अक्षता एकटी शेवटी त्या नराधमाच्या कू-कर्माला त्या बळी पडल्या.

लग्नाचा दिवस उजाडला. माईने कसतरी करून काकांना कळवले. काका दागिने घेऊन आले आणि सावकाराच्या हवाली केले

“सावकार , हे अक्षतच्या वडिलांची ठेव आहे त्याची शेवटची इच्छा होती की हे सगळं तिच्या नवऱ्याच्या हाती सोपवाव. त्यात एक चिव्डीही आहे.

“दुखत वातावरणात अक्षताच लग्न झालं. ती सासरी गेली.

लग्नाच्या पहिल्या रात्री नववधू खूप खुश असते पण अक्षता ..... जणू सान्या आयुष्याचे अश्रुच तिने त्या मंगलप्रसंगी गाळले. तिला कळेना की सावकाराला आदि बद्दल कसं सांगावं. तो जसा खोलीत आला अक्षता अजूनच घाबरली अगदी घामेघूम झाली. सावकार तिच्याजवळ येऊन बसला जसा त्याने हातात हात घेतला अक्षताने तो झटकला. सावकार हसला आणि म्हणाला ,

“अक्षता घाबरू नकोस मी तुझ्यावर नवऱ्याचा हक्क दाखवणार नाही ये. उलट तुला जिथे राहायचे आहे तिथे नेईन. तू शांतपणे झोप. उद्या सकाळी पाच वाजता आपल्याला निघायचे आहे.”

अक्षताला कळेना की सावकाराने पैसे देऊन आपल्याला विकत घेतलं आणि ..... तो गोड बोलून फसवत तर नसेल ना. पण तिला त्याचं ऐकण्यापलीकडे दूसरा पर्याय नव्हता .

पहाट झाली तशी ती तयारच होती. सावकार तिला वाड्यावर घेऊन आला.

“अक्षता तुला इथेच रहायचं होतं ना मग तू रहा अगदी आनंदाने. हा नानांचा वाडा आहे आजपासून तू तो सांभाळ. हे लग्न एक बळजबरीचं नातं होतं. आज मी तुला ह्या बंधांनातून मुक्त करतोय. काळजी घे. कधी माझी गरज भासली तर नक्की कळव मला”

तसाच सावकार काकांकडे गेला आणि ते दागिने आणि चिड्डी काकांच्या हवाली करून निघून गेला. अक्षताला कळेना काय चाललय पण जे होतं होतं ते नक्कीच सुखद होतं सावकाराबरोबर संसार करण्यापेक्षा माझ्या आठवणींसोबत नानांच्या वाड्यात राहणं तिने पसंत केल. नानांची देवावर खूप श्रद्धा होती. कदाचित त्याचं फळ होतं हे.

किती यातना झाल्या असतील अक्षताला जिथे आदि बरोबर संसाराचे स्वप्न बघितले होते तिथे तिला वडिलांच्या वयाच्या माणसाबरोबर लग्न करावं लागलं होतं. किती हृदयद्रावक प्रसंग होता तो तिच्यासाठी. मला स्वताचाच फार राग येत होता.

आता सुट्टी संपत आली होती. अक्षताला नदीकाठी भेटायला गेलो . तिलाही माहित होतं की मी जाणार आजही तिने मला घट्ट मिठीत घेतलं आणि पुन्हा रडायला लागली

“अक्षता आजवर तू खूप सोसल. तुझ्या प्रेमाला तोड नाहीये ग . मी स्वताला खूप नशीबवान समजतो. तू चल माझ्याबरोबर शहरात. आपण लग्न करून सुखाने संसार करू. आता माझा पगारही चांगला आहे“

ती म्हणाली, ”आदि मी वाडा सोडून कुठेही जाऊ शकत नाही . नानांनी वाडा गहाण ठेवला होता खर पण पैसे फेडायला ते जगलेच कुठे “ तिचे हुंदकेचालूच होते.

“अक्षता रडू नकोस तू एकटी नाही स ग आता” मी ही कुरवाळत तिला शांत करण्याचा प्रयत्न करू लागलो.

“आदि अरे नाना जगलेच नाहीत. त्याची परतफेड म्हणून गडीच्या एवजी वाड्याची देखरेख ठेवायचं काम मला दिलय. फुलांच्या माळा बनवून येणाऱ्या पैशात मी पोट भरते. आज

काकांचे थोर उपकार आहेत माझ्यावर . तुझ्याबरोबर येण म्हणजे काकांना दगा दिल्यासारखं होईल . “

तिचे शब्द ऐकून माझेही डोळे डबडबले, ”तू काकांची चिंता करू नकोस . बघ ते नक्की तयार होतील . “

मी तिला पुन्हा वाड्यावर सोडून घरी गेलो . निर्णय घ्यायला आज फक्त एकच रात्र माझ्याकडे होती. . मी संध्याकाळी पुन्हा काकांबरोबर शेतात फेरफटका मारायला निघालो शेतातल्या नेहमीच्या कट्ट्यावर आम्ही जाऊन बसलो. काका फार व्यवहारी. पैशाची परतफेड न झाल्याने अक्षताला देखरेखीसाठी तिथे ठेवलं. त्यामुळे ते तिला माझ्यासोबत येण्याची परवानगी देतील की नाही याची जरा भीती होती. मनात खूप घालमेल होती पण काही तरी निर्णय घ्यावा लागणारच होता. शेवटी हिम्मत करून मी काकांशी बोलायचं ठरवलं,

“काका , मी आणि अक्षता एकमेकांवाचून नाही राहू शकत . आम्हाला लग्न करायचं आहे . “

“आदि मला माही त आहे “ त्यांचं प्रतिउत्तर ऐकून मी स्तब्धच झालो.

“काका तुम्हाला कसं ठाऊक ? अक्षताने सांगितलं का ? “

“नाही पोरा ती खूप गुणी आहे रे . दुखः कष्ट सहन केले तिने पण तोंडातून एक ब्रही नाही काढला कधी” “

मग काकांना कळले तरी कुठून ? हे सगळं त्यांना आधीपासूनच माहीत होतं म्हणजे ते आता परवानगी देतील अशी खात्री झाली. मनात आनंदाच्या उकळ्या फुटू लागल्या. तितक्यात काका म्हणाले,

“हे बघ आदि, तुला माहीत आहेच की आजारपणात नानांनी वाडा माझ्याकडे गहाण ठेवला होता. पण नियतीने त्यांना बरं केलंच नाही . मी माणुसकीच्या नात्याने बरेच पैसे खर्च केले पोरन्या त्यांच्या आजारपणात. आता वाडा सांभाळण्यासाठी गडी माणूस ठेवण्याइतकं सौख्य माझ्याकडेही नाही . मीही आता म्हातारा होतं आहे. कुणाचा आधार नसताना म्हातारपणी निदान स्वतःसाठी थोडा पैसा असावा असं वाटतं. तुझ्या आणि अक्षताच्या लग्नाला माझा नकार नाही पण आता तुझा निर्णय तुझ्याच हातात आहे बघ.”

हे एकून मी जरा सुखावलो . आता परवानगी साठी विशेष कसरत करायला लागणार नव्हती पण यावरून हे स्पष्ट होतं की ते अक्षताला वाडा सोडून माझ्यासोबत यायला तयार होणार नव्हते. मी आत्ताच तर नोकरीत स्थिरावलो होतो. पगारही चांगला होता . त्यात शहरात राहणं आवडायला लागलं होतं ते सगळं सोडून गावात राहणं म्हणजे शिक्षणाला तिलांजली देण्यासारखं होतं. त्यांनी बोलणं पुढे चालूच ठेवलं,

“आदि म्हणतात लग्नाच्या गाठी स्वर्गात बांधल्या जातात तसं तुमचं आहे बघ . तुमच्या आयुष्यात नाना तुम्हाला देव रूपात भेटलेत म्हणून आज इतक्या वर्षांनंतरही तुम्ही एकमेकांसमोर उभे आहात “

मला कळत नव्हतं की मधेच नानांचा उल्लेख कसा आला पण मी काही विचारण्या आधीच काकांनी माझ्या हातात एक डबा दिला “आदि हे घे , ही तुझी अमानत”

कसलातरी डबा होता तो. मी तो उघडला त्यात नववधूचे दागिने होते आणि सोबत एक चिड्डी ही होती. मी ती चिड्डी उघडून वाचू लागलो.

“आदि कसा आहेस तू , मजेत ना! मजेतच रहा. अरे असा आश्चर्य चकित होऊ नकोस. मला पूर्ण खात्री होती की तू परत येशील. पोरा तुला आणि अक्षताला मी केव्हाच ओळखलं होतं बालपणीच्या संसारातच तुमचं प्रेम कळत होतं . मला कळून चुकलं होतं की माझ्या अक्षताला तुझ्याशिवाय चांगला वर शोधुनही सापडणार नाही. तिचाही जीव तुझ्यातच गुंतला आहे. पैसा काय पोरा आज आहे उद्या नाही . पण मनाची श्रीमंती हेच सगळ्यात मोठं वैभव असत बघ. खूप सेवा केलीस तू माझी अगदी एखादया पोटच्या पोरानाखी. आणि माझ्या पोरीलाही आधार दिलास. आजपर्यंत तुझ्या प्रेमाच्या बळावरच ती जगली बघ. तुम्ही दोघांनी एकमेकांना फार जीव लावलाय आणि पुढच्या आयुष्यातही असाच सोबत राहा. मला माहीत होतं की माझे हात तुम्हाला आशिर्वाद द्यायला राहणार नाहीत .

माझ्या हातून काही तरी कर्तव्य पार पडण्या इतकं माझ नशीब पण नाही बघ. अक्षताच्या आईने हे दागिने तिच्यासाठी सांभाळून ठेवले होते. आज ते तुला देतोय . भातुकलीचा खेळ जसा मांडत होतात तसाच सुखाचा संसार मांडा. हीच माझी शेवटची इच्छा आहे . माझे आशिर्वाद सदैव तुमच्या पाठीशी आहेत.

तुझाच नाना

एव्हाना माझ्या डोळ्यातून अश्रुच्या धारा वाहू लागल्या होत्या . मला कळून चुकल की नानांचा किती विश्वास आणि प्रेम होतं माझ्यावर. एवढ्यात काकांचे शब्द कानावर आले,

“आदि नानांनी ही ठेव आणि हे पत्र त्यांच्या जावयासाठी दिले होते बघ उद्या माझा ही भरवसा काय म्हणून आज तुझे तुला सुपूर्द केले“

आम्ही घरी परतलो. हात पाय धुवून जेवायला बसलो. घरात एकदम शांतता होती . कुणीच कुणाशी बोलत नव्हतं. जेवण एकदम शांततेतच पार पडलं. रोजप्रमाणे मी अंथरूण टाकली. आज काकांच्या मनाच ओझं जणू हलक झालं होतं. ते अगदी शांत झोपी गेले.

आज शेवटच्या रात्री एक एक धागा माझ्यापुढे उलगडला. सगळ्या प्रश्नांची अचूक उत्तरे मला मिळाली. अक्षताच्या लग्नांनंतर काकांनी नानांची दिलेली ठेव सावकाराला दिली. त्याने ती चिठ्ठी वाचली आणि त्याला ही गोष्ट कळून चुकलीकी अक्षता कुणा आदीवर प्रेम करते. सावकार तसा चांगला माणूस म्हणावा की आमच्या प्रेमाची दोरी बळकट म्हणावी पण मोठ्या मनाने त्याने सगळं समजून घेतलं. सावकाराने काकांना ती ठेव परत केली आणि अक्षताला वाड्यावर

ठेवण्याची विनंती केली. त्यांनी सगळी हकीकत काकांना सांगितली. आज तो सावकार म्हणजे देवदूतच म्हणावा.

आजची रात्र फार शांत आणि हलकी वाटत होती. सगळे दडपण सगळी ओझी दूर झाली होती. आज मी माझा निर्णय पक्का केला होता ही रात्र म्हणजे माझ आयुष्य पालटवणारी सकाळ घेऊन येणार होती. मी अगदी शांत झोपी गेलो.

सकाळ कधी झाली कळलेच नाही . रोजप्रमाणे कोडे उलगडणारी सकाळ आज फार प्रसन्न वाटत होती सकाळी सकाळी पक्षांची किलबिल सुरू होती. मी सामानाची जमवाजमव केली आणि बॅग भरून बाहेर ठेवली. काकुने आज माझ्या आवडीची न्याहारी बनवली होती. मी न्याहारी केली. काका नेहमीप्रमाणे अंगणातल्या खाटेवर बसून होते. पण आज त्यांचं न्याहारीच ताट तसच होतं एव्हाना चहा देखील थंड झाला होता. काकांचा चेहरा आज फार उदास वाटत होता. डोळेही पाणावलेले होते. कदाचित मी जाणार हे त्यांना अपेक्षित नसावं. पण मी माझ्या निर्णयावर मात्र ठाम होतो. काकांशी न बोलताच मी काकूंना सांगून तसाच निघालो,

“काकू , आगगाडीला अजून बराच वेळ आहे. मी जरा एक काम निस्तारून येतो”

वळून काकांकडे बघितलं. तर काकांची नजर तशीच शून्यात काही तरी शोधत होती. लगबगीने मी नदीकाठी पोहचलो... नेहमीप्रमाणे अक्षता तिथेच होती.

“आदि आज तुला जायचय ना? तू खरच मला सोडून जाणार हा विचारच मला मरणास्पद वाटतोय“ पुन्हा रडत रडत तिने मला मिठी मारली. आज मात्र मला तिचे अश्रु

थांबवायचे नव्हते. तिला मनमोकळं रडू द्यायचं होतं . जशी ती शांत झाली मी तिला बाहुपाशातून बाजूला केलं .

“अक्षता झालं रडून? शांत हो वेडाबाई. “

“आदि तुला नाही कळायच रे हे दुखः” पुन्हा हुंदका देत ती म्हणाली.

नानांची ठेव तिच्या हातात देत मी म्हणालो, “अक्षता हे घे नानांनी ही ठेव त्यांच्या जावयासाठी ठेवली होती. बघ जरा उघडून”

तिनेही ते उघडून बघितलं त्यात ते पत्र तिच्या नजरेस पडलं. तिने ते वाचायला घेतलं. पत्र वाचतांना माझ्या डोळ्यात जसे अश्रु होते तसेच तिच्याही डोळ्यात आले. पण क्षणीक का असेना ते आनंदाश्रु होते. नानांनी खरच तिच्या प्रेमाला तेव्हाच ओळखलं होतं. आज ते असते तर तिचा आदि तिच्याजवळ असता. पत्र संपताच ती भानावर आली ,

“आदि आता याचा काय उपयोग? हे दागिने हा संसार आता माझ्या उपयोगाचा नाहीये. आज तू जाशील ..तो कधीही परत न येण्यासाठी ... पण मी ..मी मात्र पुन्हा .....”

तिच वाक्य पूर्ण होण्याआधीच मी तिला मिठीत घेतलं , “अक्षता अगं वेडी आहेस का तू? पुन्हा असा बोलू नकोस. तू एकटी नाहीस. यापुढे मी आहे तुझ्या सोबत आयुष्यभरासाठी .”

ती वाडा सोडू शकत नाही हे तिला माहित होतं ,

”अरे पण मी वाडा सोडून जाऊ शकत नाही वाडा काकांकडे गहाण आहे.”

“तू त्याचा विचार करू नकोस चल माझ्याबरोबर” मी तिला सरळ मंदिरात घेऊन गेलो. सर्व दागिने घालून सात फेऱ्यांनी तिला बंधनात अडकविल. तसाच तिला घेऊन काकांकडे आलो.

“काका काकू ..बघा कोण आलाय ..तुमची सून आलीये “

काकू एकदम खुश झाली तिने अक्षताचं आणि माझ स्वागत केल. आम्ही दोघांचे आशिर्वाद घेतले. पण काका अजून शांतच त्यांना कळेना मे असं का केलं, “आदि अरे तू ....”

त्यांचं बोलणं मध्येच थांबवून मी म्हणालो ,

“ काका मला बोलायचं आहे तुमच्याशी . आज मी हरलो ..माझ्या प्रेमाचाविजय झाला . शहरात राहून पैसा कमावण्याची खूप स्वप्न होती. पण नानाच्या त्या एका पत्राने माझे विचार ..विचार काय माझे आयुष्यच बदलले. आज मी ठरवलंय की इथेच राहायचं अक्षतासोबत आणि तुमची भरभरून सेवा करायची. नानांचे शेवटी हाल झाले मरताना त्यांच्याजवळ आम्ही नव्हतो पण तसे हाल तुमचे होऊ देणार नाही . मिळेल ते काम करेन. दोघांच्या पोटापुरत कमावेल पण तुम्हा सगळ्यांना सोडून नाही जाणार कुठे.

काकांच्या आनंदाला पारावार उरला नाही ते खूप खुश झाले . मला जवळ घेत म्हणाले ,

“ आदि बाळ खूप गुणी आहेस तू खाल्या मिठाला जागलास. तू तुझे स्वप्न सोडून आमची सेवा करणार ह्या पेक्षा आमच मोठ भाग्य काय असेल . पण ..पण ती बॅग..ती बॅग का भरलीस मग तू ?”

मी हसत उत्तरलो, ” काका ती बॅग मी परत जाण्यासाठी नाही भरली तर अक्षता सोबत वाडयावर जाण्यासाठी भरली. नानांची शेवटची आठवण आहे ती आमच्याकडे. तुमची सेवा करत करत त्या आठवणीलाही जपायला नको का?”

सगळं वातावरण अगदी आनंदमय झालं. आता काकाही फार थकलेले होते. म्हणून त्यांनी मला त्यांची शेती पाहाण्याची इच्छा दाखवली. मी ही ते मान्य करून अक्षताला घेऊन वाडयावर गेलो.

आज वाडयाबद्दल एक वेगळीच आपुलकी वाटली. वाडयात पाय ठेवताच असं वाटत होतं जसं एक समाधानी आशिर्वाद कुणीतरी देत आहे. नानाच असतील ते... स्वर्गातूनही आमचा सुखी झालेला संसार ते न्याहाळत असतील. नक्कीच..... अक्षताचा तर आनंद गगनात मावत नव्हता. आज तिचा एकटेपणा संपुष्टात आला पूर्वीची अक्षता आज पुन्हा तिच्यात दिसत होती. बालपणी मांडलेला भातुकलीचा खेळ आज खऱ्या अर्थाने संसारात मांडला तिने ..अगदी तसाच.....

खऱ्या अर्थाने आज मला प्रेमाचा अर्थ आणि त्याची प्रचिती कळाली होती. साता समुद्रापलीकडचं जग मी अनुभवलं. माझी अक्षता मला परत मिळाली. काका काकुंच प्रेम मिळालं. शहरात राहून कदाचित मी पैसा कमावला असता पण हे सगळं नक्कीच नाही . आज स्वतःला आणि नानांना एक वचन दिलं.. अक्षताची आणि तिच्या प्रेमाची साथ कधीच सोडणार नाही .....अगदी सातजन्ममी फक्त तिचाच होवून राहीन.....फक्त आणि फक्त तिचाच आदि.

लेखिकेचा परिचय

मी मुळची जळगाव इथली आहे.

मी एक इलेक्ट्रीकल इंजिनियर आहे. सध्या महाराष्ट्र स्टेट इलेक्ट्रिसिटी पारेषण कंपनीत कामाला आहे.

पेंटिंग हस्तकला लिखाण हा माझा छंद आहे .

संपर्क: सध्या मुंबई इथे वास्तव्य आहे

मोबाईल न . ९८१९०३००३४

फेसबुक लिंक :

<https://www.facebook.com/kavita.mahajan.3114>

स्वताचे फेसबुक पेज : artncrafthouse

<https://www.facebook.com/Artncrafthouse-380662392135661/>

ब्लॉग : <http://kavitamahajan.blogspot.in/>

ई साहित्य प्रतिष्ठान

मराठी ही एक सशक्त भाषा आहे. सशक्त म्हणजे – जे भाव मनात आहेत ते अत्यंत तरलपणे आणि अचूकपणे सांगण्याची क्षमता असणे. उदाहरणार्थ या भाषेत बोलणे एकाच कृतीला बोलला, सांगितले, म्हणाला, सुनावले, ऐकवले, उच्चारले, स्पष्ट केले, बोलून टाकले, सुचवले, कुजबुजला, पुटपुटला, असे असंख्य शब्द आहेत आणि या प्रत्येक शब्दाला एक स्वतःची अशी अर्थछटा आहे. आपण जेव्हा आपली भाषा वापरतो तेव्हा या छटा आपण व्यवस्थित बोलू व समजू शकतो. म्हणून मराठी साहित्याचा , वाचनाचा , पुस्तकांचा प्रचार आणि प्रसार भरपूर व्हायला हवा. म्हणजे आता आहे त्याच्या निदान दहा हजार पट. सध्याचा आपला साहित्य व्यवहार हा अगदीच छोट्या विहिरीपुरता मर्यादित झाला आहे. त्याला एखाद्या विशाल महासागराचं रूप द्यायचा आमचा प्रयत्न आहे. त्यासाठी आम्हाला तुमची मदत हवी.

ई साहित्यची पुस्तकं विनामूल्य आहेत. ती तुम्ही कोणालाही कितीही देऊ शकता. त्यात दानाचं पुण्य मिळेल आणि खिशाला फ़ारसा खार न लावता. कृपया आपल्या ओळखीच्या किंवा माहितीतल्या लोकांना, संस्थांना, शाळांना, वाचनालयांना, कार्यालयांना , सोसायट्या, गावं, नगरपालिका, ग्रामपंचायत, ज्येष्ठ नागरिक संघ, महिला मंडळं यांत ई साहित्यची पुस्तकं पसरवा. त्यांची माहिती पुरवा. आमचे प्रतिनिधी व्हा. (मात्र बिनपगारी फुल अधिकारी).

साहित्य प्रसाराचा हा बांध फुटु दे. वाचू दे लोकांना. मराठी भाषा वैभवशाली होऊ दे.

काहीही मदत लागली तर आम्ही आहोतच. आपल्या उपक्रमांचे फ़ोटो आम्हाला पाठवा.

धन्यवाद

टीम ई साहित्य

